

РЕШЕНИЕ

№ 1271

гр. Варна, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско дело № 20223100502241 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК, образувано е по жалба вх.№ 8183/25.08.2022г. вх. Рег на ЧСИ Н.Георгиев, депозирана от „Фендер инвестмънт“ЕАД, ЕИК 201649958, гр.Варна, чрез адвокат К. Д. срещу действие на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ Николай Георгиев, изразяващо се в определяне на разноси с постановление от 10.08.2022г. по изпълнително дело № 612/2021г., а именно:такси по ТТРЗЧСИ общо в размер на 1538,52лв., от които, по т.1-24лв.; т.2-60лв.; т.5 24лв.;т.9 18лв., т.10 18лв., т.4-24лв.; т.5-24лв., т.26-1346,52лв. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на така извършеното действие по определяне на посочените разноси, тъй като Акт по чл.107 ДПК от 07.07.2020г., въз основа на който е образувано изпълнителното производство не е обжалван пред Административен съд Варна, като производството не е приключило. Твърди, че дружеството не дължи претендираните въз основа на акта суми, а плащанията към Община Варна са извършени от „Инвестиционна компания“ АД с оглед на факта, че има и други имоти по повод на които са погасявани текущи задължения по ЗМДТ. Неправилно е прието от ЧСИ, че дружеството е заплатило 20 000лв. не по сметка на ЧСИ, а по сметка на Община Варна и поради това длъжникът се е съгласил със задължението. Вземането е предмет на оспорване, като издадения акт по чл.107 ДОПК не е влязъл в сила. Твърди още, че към момента на образуване на изпълнителното производство , жалбоподателят е сезирал съда с жалба срещу акта и срещу мълчаливото му потвърждаване. Иска се да бъде отменено действието на ЧСИ по определяне на така посочените разноси. Отправено е искане за спиране на производството пред ВОС, на основание чл.229, ал.1, т.4 ГПК до приключване на производството по адм. д. № 143/2022г. по описа на Адм. Съд Варна. Посочва, че в случай, че акт 474-1/07.07.2020г. на Директора на дирекция Местни данъци и такси бъде отменен с влязъл в сила съдебен акт би липсвало законно основание за образуването на изпълнително производство, респективно за дължимост на такси по такова производство от страна на жалбоподателя.

Въззиваемата страна Кмета на Община Варна в срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК е депозирила отговор по жалбата, в който излага подробни съображения за неоснователността ѝ.

Съобразно разпоредбата на член 436, алинея 3 от ГПК към преписката са приложени мотиви от ЧСИ, в които същият е посочил хронологията на образуването пред него изпълнително производство и мотиви за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена от лице, легитимирано да обжалва действията на ЧСИ на основание чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК. Правото си на жалба, то е упражнило в срок. Жалбата отговаря на изискванията на член 436, ал. 4 във връзка с чл. 260, чл. 261 и чл. 262 от ГПК.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, гражданско отделение – трети състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и становищата на страните и по вътрешно убеждение, съобразно чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс, счита за установено от фактическа и правна страна следното: Изпълнителното дело е образувано на 30.11.2021г., по молба от Община Варна и въз основа на Акт № АУ-474-1/07.07.2020г., издаден от Община Варна, дирекция „МД“ и акт № МД-АУ-985-1/21.04.2021г., издаден от Община Варна, дирекция „Местни данъци“, с които са установени данъчни задължения на „Фендер инвестмънт“ ЕАД, както следва: данък недвижим имот в размер на 22 068,96лв., законна лихва върху главницата за периода 07.07.2020г.-07.12.2021г., неолихвяема сума в размер на 8 400,06лв. / Акт № АУ-474-1/07.07.2020г / и данък недвижим имот в размер на 6 915,27лв., законна лихва за периода 21.04.2021г. – 07.12.2021г. в размер на 441,81лв., неолихвяеми вземания- 701,95лв. / по акт № МД-АУ-985-1/21.04.2021г./. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че изпълнителното производство е образувано, без да е налице годно изпълнително основание . Съгласно разпоредбата на чл.426 ГПК съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна въз основа на представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение. В случая от данните по делото се установява, че изпълнителното производство е образувано въз основа на акт, установяващ публично вземане, който представлява годно изпълнително основание. По делото е безспорно, че Община Варна има качеството на публичен вискател, както и че с посочените актове, с които са установени данъчни задължения представляват годно изпълнително основание по смисъла на чл.109, ал.2, т.3 ДОПК. Не са налице предпоставките по чл.433, ал.1,т.4 ГПК за прекратяване на изпълнителното производство, доколкото не се установява, че актовете, с които са установени данъчни задължения са отменени или обезсилени, като подаването на жалба срещу същите не спира изпълнението им. Предмет на разглеждане в настоящото производство е законосъобразността на действията на съдебния изпълнител, като е недопустимо съдът да разглежда въпроси, свързани с оспорване на съществуването на вземането или неговия размер.

В тази връзка неоснователно се явява и искането за спиране на настоящото въззивно производство, доколкото не е налице преюдициалност на производството по адм. д. № 143/2022г. по описа на Административен съд Варна.

Съгласно нормата на член 79 от ГПК разноските по изпълнителното производство, са в тежест на длъжника, освен когато изпълнението бъде изоставено, делото се прекратява по реда на член 433 от ГПК поради плащане, извършено преди неговото образуване, или са направени за изпълнителни способности, които не са приложени, когато те са за сметка на вискателя. В случая не са налице основания длъжникът да бъде освободен от отговорността си за разноски, тъй като не се твърди осъществяване на нито едно от изключенията, предвидени в чл. 79, ал. 1 от ГПК. Хипотезата на чл. 78, ал. 2 от ГПК относно разноските е приложима в исковото производство, а в изпълнителното такова се прилага специалната норма на чл. 79 от ГПК. Тази разпоредба не обуславя отговорността за разноски от причините и поводът за образуване на изпълнителното дело, а с оглед факта дали длъжимата по изпълнителното основание сума е платена преди или след образуване на изпълнителното дело. В случая жалбоподателят не твърди да е платил задължението си преди образуване на изпълнителното дело и следователно не може да се приеме, че не е дал повод за образуването му.

По изложените съображения, настоящият състав на въззивния съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх.№ 8183/25.08.2022г. по рег. на ЧСИ Н.Георгиев, с рег.№716, подадена от „Фендер инвестмънт“ЕАД, ЕИК 201649958, гр.Варна срещу постановление

от 10.08.2022г. по изпълнително дело № 612/2021г., с което са определени дължими такси по изпълнителното дело.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 437, ал. 4 ГПК.

Препис от решението да се изпрати на ЧСИ за сведение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____